

La tribuna

Quin serà el vot útil a les properes eleccions?

Fer possible el canvi passa per l'opció de votar PS+SDP

NATALIA

Mena

Tant els polítics com la ciutadania són conscients que en aquesta època les majories absolutes arrasadores han passat a la història. Ara, el que es porta en les democràcies friendly és el multipartidisme, per la qual cosa en l'horitzó es divisa un escenari d'aliances entre els diferents partits que aspiren a governar, algunes un tant estrambòtiques, si m'ho permeteu, que són tota una declaració d'intencions: «Aquests són els meus principis, si no li agraden, en tinc uns altres», com deia Groucho Marx, però ja sabeu que tot s'hi val quan del que es tracta és d'arribar al poder, inclús pactar amb el diable si convé. El que és important és que la vida sempre passa factura, o dit d'una altra manera, que tot té un preu i s'acaba pagant. No obstant això, molts semblen estar disposats a entrar en aquest joc, per tant s'ha de tenir una gran capacitat negociadora, intel·ligència per fer cessions i concessions, tapar-se el nas quan toqui, o mirar cap a un altre cantó en determinades ocasions per tal d'obtenir els suports necessaris que fan possible la governabilitat.

Vivim en un sistema capitalista exacerbada que ha fet naufragar la més mínima idea de col·lectivitat impulsant l'individualisme com a bandera, i resulta cada vegada més complicat aglutinar ideologies o corrents de pensament en poques i fortes formacions polítiques; això ha permès que proliferin com a bolets moltes forces petites, però que ocupen un espai que debilita a les grans faccions que estan patint perquè no són capaces de convèncer a una ampla majoria que els permeti gestionar amb comoditat una legislatura tranquil·la, per la qual cosa l'embolic està servit, ja que una cosa és ser plurals i una altra tenir un parlament tan fraccionat que sigui

gairebé impossible tirar endavant iniciatives perquè cadascú és de la república independent de casa seva. Davant d'aquest panorama, amb la credibilitat de la classe política més sota mínims que mai, i amb la proximitat de la contesa electoral, els que som mers espectadors d'aquesta situació ens preguntem si la població que vulgui apostar per un canvi és decantarà per emetre el vot útil a aquell partit que tingui més possibilitats de rivalitzar amb l'estatu quo vigent i que pot fer declinar la balança perquè és produeixi una alternança real, que en aquests moments seria el PS+SDP, o si pel contrari optarà per donar pas als emergents (Concòrdia, Acció o Andorra Endavant), elecció molt legítima, sens dubte, però que poc o gens modificaria la configuració del poder actual. Personalment, considero que aquesta és la gran decisió que ha de prendre aquella part de la societat andorrana que està descon-

Passi el que passi, sempre és una bona notícia poder celebrar eleccions, i fer-ho en el marc de la normalitat per gaudir del procés

tenta amb com s'estan fent les coses, i a qui li agradaria una transformació més moderna, progressista i no ancorada en el conservadorisme i la ranciesa dels clans de sempre, i haurà de triar entre donar una oportunitat els que es postulen per obtenir una mínima representació a l'arc parlamentari o per aquells que veritablement poden plantar cara i tractar de tu a tu a una coalició que podria reeditar-se i que si bé és cert que en el passat mandat ha hagut d'enfrontar-se a una conjuntura extremadament complexa, no és menys palès que ha comès molts errors i en poques qüestions ha estat a l'alçada de les circumstàncies, deixant que es cronifiquin determi-

nades problemàtiques com l'habitatge, la justícia o la cruïlla europea.

Arribats a aquest punt, aquesta és la grandesa de la democràcia, que per molt imperfecta que sigui, cada quatre anys ens ofereix la possibilitat de fer fora als dirigents que no hagin complert amb les nostres expectatives. El vot de càstig s'ha d'utilitzar per fer valer la sobirania del poble, i per traslladar el missatge que els compromisos adquirits s'han de complir. Els mandataris se'ls ha de poder exigir retre comptes a l'igual que als directius d'una empresa, i si el tema no rutlla, provar altres alternatives encara que aquestes a vegades no siguin del nostre color polític. La fun-

FREEPIK

ció pública no és com el futbol, no som hooligans, o no hauríem de ser-ho, de cap estructura partidista, al contrari, seria desitjable procurar mantenir la nostra independència i l'anàlisi crítica per poder valorar d'acord amb el context i els nostres interessos quina és la proposta que veiem més realista, viable i factible per fer avançar el país cap a un futur millor. En els propers comicis el Principat té a les seves mans elegir la continuïtat o aventurar-se a un canvi que il·lusioni i que suposi l'inici d'una transformació més justa, equilibrada i social que no deixi enrera a ningú, i que posi fre a la creixent desigualtat.

La participació és un altre aspecte que preocupa bastant en l'actualitat, perquè hi ha un desencant i una desafecció generalitzades que van en augment, i que no confia en un mètode trampós en el qual al final s'acaben conformant unions estrafoles que poc tenen a veure amb la voluntat que la gent ha manifestat a les urnes. Així que són molts els que pensen que perquè facin el que els dona la gana no cal que els facin perdre el temps. Tot i ser un fet que succeeix, seria positiu no oblidar que tenim una responsabilitat com a ciutadans, i estar involucrats alhora que participar en la comunitat; encara que molts cops aquesta ens falli, forma part de la nostra contribució a l'evolució de la nació. Si tothom adoptés aquesta postura de passotisme, segurament tornariem a períodes aberrants que seria desitjable evitar costi el que costi.

Passi el que passi, sempre és una bona notícia poder celebrar eleccions, fer-ho en el marc de la normalitat i gaudir d'un procés que amb tots els seus defectes que els té, a dia d'avui és l'eina més potent que tenim al nostre abast perquè s'escolti la nostra veu.

Evidentment, un plebiscit no resol les adversitats o dificultats de sobte per art de màgia, però és el pas previ i necessari per a la solució. Com va dir Abraham Lincoln: «Una papereta de vot és més forta que una bala de fusell». ≡